

SÜKÛNET

Sarp, içinde kopan fırtınalara rağmen, yaşamanın hakkını verebilen nadir insanlardan biriydi. Yaşamı tüm renkleriyle sorguluyor ama bunu yaparken varlığını siyaha mahkûm etmiyordu. Bu onun en belirgin özelliği idi ki bu özelliği sayesinde etrafındakilere umut aşılayabiliyordu. Radyodaki işi de sırf bu yüzden kabul etmişti zaten. Radyoda her akşam yaptığı “Hayatın Renkleri” adlı programda dinleyicilerine anlattığı birbirinden etkileyici hikâyeler ve okuduğu şiirlerle, ışık olmaya çalışıyordu. Hayat bazen kör karanlıkların ortasında bırakıveriyordu insanı ışıksız ve renksiz. Sarp’ın yapmaya çalıştığı şeyin amacı da işte tam bu noktada ortaya çıkıyordu. Kendini dipsiz karanlıkların ortasında hissedene yalnız ve çaresiz insanlara bir renk armağan edebilmek... Her şey yolundaydı, Sarp umut dağıttıkça umutsuz yüreklere umut buluyordu avuçlarında. Tek derdiyse radyoda birlikte çalıştığı, ilk gerçek aşkı olan Gizem’e bir türlü açılmıyor olmasıydı. Gizem mağrur, güçlü ve merhametli bir kızdı. Zaten Sarp’ı da çeken onun bu yönü olmuştu. Sarp fırsat kolluyor ama Gizem’e açılmanın doğru yolunu bir türlü bulamıyordu, her şey özel olsun istiyor ve ona olan aşkını bu yüzden kalbinin derinliklerinde saklıyordu. Evden çıkıp radyoya doğru yol aldığı bir akşamüstü Sarp’ın hayatı birdenbire değişti. Sarp bir trafik kazası geçirdi ve geçirdiği kaza sonucu da “konuşma” yetisini kaybederek sessizliğe büründü. Olayı duyan arkadaşları hemen hastaneye koşmuş ve onun bu durumunu önce isyanla karşılamışlar sonra da çaresizlik içinde kabullenmek zorunda kalmışlardı. Sarp aylarca evden dışarı çıkmamış ve hiç kimseyle görüşmemişti. Bir süre sonra arkadaşları da kendi hayatlarına geri dönmüşler ve Sarp’ı içinde bulunduğu zor durumla baş başa bırakmayı seçmişlerdi. Sarp onları bu seçimlerinden dolayı ne ayıplıyor, ne suçluyor ne de onlara sitem ediyordu çünkü hayat bir şekilde devam etmek zorundaydı. Gizem onlardan biri olmayı kendince reddetmişti. Onu ilk günden beri yalnız bırakmamış, varlığını her an Sarp’a hissettirmeye çalışmıştı. Her akşam Sarp’ın kapısına geliyor ve ona bir not bırakıp gidiyordu. İşte Sarp’ı aylar boyunca yalnızlığına rağmen ayakta tutan tek şey de o notlardı. Gizem her defasında Sarp’a hayatın renklerini anımsatmaya çalışıyordu. Sarp içinde bulunduğu durumu bir kenara bırakıp Gizem’i düşünmeye başladı. Gizem’in bu yakınlığının sebebi yüreğinde taşıdığı merhamet miydi yoksa o da içten içe ona âşık mıydı? Bu sorunun cevabını ancak onunla yüz yüze gelerek bulabilirdi Sarp ama buna henüz hazır hissetmiyordu kendini. Zaman geçiyor ve Sarp sessizliğe alışıyor hatta sükûnetin içinde huzur bile buluyordu. Kendi sesine yabancılaşmak o kadar tuhaf bir duyguydu ki! Artık cümleler ağır ve fazla gelmeye başlamıştı ona hatta insanların ne kadar çok ve boş konuştuklarını düşünmeye başlamıştı Sarp. Ayrıca, konuşabilmek için seslere ve sözlere ihtiyaç yoktu ki çünkü nasıl söylediğiniz değil ne söylediğiniz önemliydi. Sarp işte o an karar vermişti yazmaya, içinden taşan nehirlerle yol bulmaya. Kendini yalnız ve çaresiz hissettiği zamanlarda kâğıt ve kaleme sığınmıyordu Sarp. Bu onu hem rahatlatıyor hem de yazdıklarının silüetinde renkler can buluyordu. Sarp kalbinin derinliklerinde sakladığı aşkını da bu yolla anlatabilirdi ancak. Anlattı da... Aşk bir insanı olduğu gibi kabul etmekten geçiyordu önce. Ona her haliyle saygı duymak, onu her durumda korumak ve şartlar ne olursa olsun onu yalnız bırakmamak... Tıpkı Gizem’in yaptığı gibi! Aşkın içinde paylaşmak vardı, anımsamak, unutmak, yaşamın simsiyah gölgesini eşsiz renklere birlikte çevirebilmek. İnsan sadece bir başka insana değil, yaşamın içinde var olan her şeye aşkla bağlanmalıydı. Doğaya, hayvanlara, yeşilin bin bir tonuna, acılara, sevinçlere, ıstıraplara ve tebessüme aşkla bağlı olmak!

Sarp'ın kendi gerçekliğini kabullenmesi ve o gerçekliğin içinde kendini bulup yeniden var etmesi biraz zaman almıştı. Hayatın onun karşısına çıkarttığı tüm engelleri aşmasını bilen Sarp, bu defa da yenik düşmeyecekti engellere ve tüm engelleri kendi adına bir fırsata çevirecekti. Engeller insanın düşüncelerine musallat olduğunda, öğrenmekten ve kendini geliştirmekten uzaklaşıyordu insan. O engeller eğer kalbine hükmetmeye başlamışsa, sevmekten sevilmekten ayrı düşüyordu. Dünyaya yön vermiş insanlar içlerindeki her tür engeli aşmasını bilmiş insanlardı. Peygamberler, düşünürler, sanatçılar, ilim ve bilim insanları türlü engeller ve engellemelerle karşılaşmışlar buna rağmen insanlığın sayısız dertlerine deva olabilmeyi başarabilmişlerdi. Sarp da kendini artık o insanların misyonunu taşıyan yüreklerden biri olarak görüyordu. Kendini eksik olduğu her konuda sessizce geliştirecek ve tüm öğrendiklerini insanlara sükûnetin verdiği dinginlik içinde anlatacaktı. Sarp, o akşam kâğıt ve kalemi bir kez daha aldı eline... Gizem'e gerçek aşkı ve o aşkın kahramanına nasıl dönüştüğünü anlatacaktı. Sabah erkenden yola çıktı ve Gizem'in evine geldi. Yazdıklarını Gizem'in kapısına usulca bıraktı. Kendini aylarca eve kapatmış, hiç kimseyle görüşmemiştir Sarp, bu kendine yapabileceği en büyük kötülüktü. Bunu anlaması biraz zaman almıştı, şimdi ise telafi vaktiydi. Deniz kenarında uzun bir yürüyüş yaptı. Denizi, gelip geçen gemileri, martıları, gökyüzünü ve insanları seyretti Sarp... Sonra düşünmeye başladı insanları ve o insanların kendi hayatlarının mucizelerine nasıl yabancılaştıklarını. İnsanlara ve olaylara susarak tepki vermek, kendi iç sesini dinlemek Sarp'ı zaman içinde sımsıkı sarıp sarmalayan şefkat yüklü bir yüreğe dönüşmüştü. Gün batmak üzereydi Sarp eve doğru yol aldı. Sokağın başında Gizem'le karşılaştı. Gizem ona uzaktan ama o kadar içten bir tebessümle bakmıştı ki o an, o sıcaklığa sorgusuz sualsiz ve sessizce teslim oluverdi Sarp. Gizem'in yanına yaklaştı, alnına bir buse kondurdu ve ellerinden sımsıkı tutup uçsuz bucaksız bir umuda doğru birlikte yol aldılar... Aradan yıllar geçmiş, Gizem ve Sarp'ın dünya tatlısı bir kızları olmuştu. Sarp radyodaki işine geri dönmüştü. Sarp radyo programının metinlerini yazıyor, Gizemse o metinleri seslendiriyordu. Artık renkleri insanlara birlikte armağan ediyorlardı, o renkler Sarp'ın yüreğinde filizleniyor, Gizem'in sesinde hayat buluyordu! Tıpkı yaşamın kendisi gibi.

